

Arrest

nr. 153 598 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2015.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar ouders F.S.A. en X.S. (dossier nr. X) worden aangevoerd in het kader van hun asielaanvraag. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake haar ouders wordt bij arrest nr. 153 596 van 29 september 2015 als volgt gemotiveerd:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegegeed werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun asielrelaas ongelooftwaardig is en omdat er interne bescherming voorhanden is.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar ze echter in gebreke blijven. Ze beperken zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas, te ontkrachten.

In zoverre verzoekers laten gelden dat ze tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werden met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, verwijst de Raad naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het volgende stelt: “Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aldus geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. De Raad wijst er ook op dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar in casu niet overtuigen.

Waar verzoekers verwijzen naar het persartikel “EU-waakhond in Kosovo zelf beticht van corruptie” d.d. 6 november 2014 om aan te tonen dat ze in geval van terugkeer naar hun land van herkomst de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten niet kunnen inroepen gelet op de alomtegenwoordige corruptie, wijst de Raad er vooreerst op dat dit loutere aantijgingen betreffen aan het adres van Eulex. Bovendien doet deze – niet bewezen – corruptie bij Eulex geen afbreuk aan de vaststelling dat de KP (Kosovaarse Politie) op afdoende wijze actie ondernemen, de OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo speciale aandacht besteedt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo en toeziet op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten, en dat elke burger in Kosovo de mogelijkheid heeft om klacht in te dienen in geval van ongeoorloofd politieoptreden bij de KP, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Verzoekers brengen bijgevolg geen elementen bij die aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen foutief zijn.

Wat betreft de overige niet-benoemde en niet-vertaalde bewijsstukken gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven over wat deze stukken precies inhouden en in welke mate ze het relaas van verzoekers ondersteunen. Verzoekers vermogen het niet aan de Raad overlaten om uit dergelijke stukken hun verweer te distilleren. Het is aan verzoekers om toe te lichten op welke wijze deze nieuwe documenten zijn asielrelaas op ‘overtuigende’ wijze vermogen te ondersteunen, quod non in casu, en deze tevens te voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De stukken worden om deze reden dan ook niet in aanmerking genomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 augustus 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij uitgelegd hebben waarom zij niet meteen de waarheid hebben verteld over hun asielaanvraag in Hongarije. Het spijt hen ook dat zij geen oprechte verklaringen hebben afgelegd over Z. en T.. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij slachtoffer zijn van bloedwraak en vragen om de zaak te overwegen.

Met hun betoog dat zij uitgelegd hebben waarom zij niet meteen de waarheid over hun asielaanvraag in Hongarije hebben verteld, en dat het hen spijt dat zij geen oprechte verklaringen hebben afgelegd omtrent Z. en T. erkennen en bevestigen verzoekende partijen hun leugenachtige en bedrieglijke verklaringen hieromtrent. Verzoekende partijen geven also aan bewust valse verklaringen te hebben afgelegd, in een poging de Belgische asielinstanties te misleiden, een vaststelling welke hun algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnt.

Betreffende verzoekende partijen hun stelling het slachtoffer te zijn van bloedwraak en vraag om de zaak te overwegen, wijst de Raad erop dat aan hun asielrelaas, met name de beweerde problemen/bloedwraak met de familie A., geen geloof wordt gehecht.

Verzoekende partijen brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.”

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS